

THIJS GOVERDE

DONDERKAT

OP DE VLUCHT

UITGEVERIJ HOLLAND - HAARLEM

Lees ook van Thijs Goverde:

De glanzende stad
De wraak van de meesterdief
De jacht op de meesterdief
De hand van de meesterdief
De purperen koningsmantel
De zwijnenkoning
Het teken van de heksenjagers
De ongelofelijke Leonardo
Het witte eiland
Het bloed van de verraders
Donderkat
Donderkat vs. kettingzaag

Meer informatie:

www.uitgeverijholland.nl

www.thijsgoverde.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
digd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Thijs Goverde, 2014

Illustraties, omslag en ontwerp © Elly Hees, 2014

ISBN e-boek 9789025112882

ISBN papieren boek 9789025112615

NUR 283

INHOUD

Wat vooraf ging	7
1	
De perfecte picknickplek	9
2	
De tegenboog	15
3	
Mama repareert een auto	21
4	
Van alle landen op deez' aard het meest geliefd door God	27
5	
Een brave meneer die gewoon zijn werk doet	32
6	
Precies nul banden in elke vechtsport	37
7	
Het kunstzinnige inbraakalarm	42
8	
Wij zijn fatsoenlijke terroristen	47
9	
Tatuu, pang, tjoef-tjoef-tjoef, whoesj-boem!	52
10	
Bloederige maffiatoestanden en afschuwelijke zombiemoorden	57
11	
Het ZMB kan niet zeuren	62
12	
Kwetter maakt er crunchies van	68
13	
Een vriend zonder tafelmanieren	73

14

Ernesto verdient een sticker 79

15

Het hoofdkwartier bij nacht 85

16

Een zeer gewaardeerde zakenpartner 90

17

De Donderkat speelt vals 96

18

Heel veel klikjes 102

19

Geen beweging, schurk, of je bent een kind des doods! 108

20

De roestvrijstalen neushoorn 113

21

Geen tijd voor botsen en beuken 119

22

Mannen, juich! 124

23

Zigzigzigzagzigzagzag 130

24

De luitenant doet iets doms 136

25

Dingen waar mama rustig van wordt 142

26

Oeps, zei Kwetter 147

WAT VOORAF GING

Dit is het derde boek over de Donderkat. Als je de eerste twee boeken al gelezen hebt, kun je dit hoofdstuk overslaan.

Heb je de eerste twee boeken nog niet gelezen, dan is het het beste om ze nu even snel te gaan kopen. Dan krijgt de schrijver lekker veel geld. Eh, ik bedoel: dan snap je beter wie wie is, en waarom en zo.

Maar aan de andere kant:

Je hebt *nu* dit mooie spannende boek in je handen. Dus je wilt nu beginnen met lezen.

Snap ik ook wel weer.

Daarom zal ik even uitleggen wat er in de eerste twee boeken gebeurde.

Ze gaan over een heel gewoon gezin. Papa, mama, twee kinderen: Gaby en Michael. Hun vader Eduard werkt bij een bank en hun moeder, Josephine, werkt aan de universiteit als wetenschapper. Een echte, met een witte jas en reageerbuisjes en alles.

Op een dag ontdekt Eduard dat zijn baas, meneer Dogger, een complete schurk is. Zijn Doggersbank leent geld uit aan allerlei boeven. Die gebruiken dat geld om, bijvoorbeeld, fabrieken te bouwen waar kinderen werken als slaven. Of boerderijen waar dieren worden mishandeld. De allerergste schurk heeft zelfs een

Vreselijke Vleeshakker gebouwd, waarmee hij kinderen tot Mjamburgers maalt.

Dat laat moeder niet zomaar gebeuren.

Ze noemt zichzelf Donderkat en begint in haar laboratorium bommen te maken. Daarmee blaast ze bankgebouwen en fabrieken op, om de schurken een lesje te leren.

Maar de schurken leren hun lesje niet. Ze nemen moeder en haar kinderen gevangen en gooien ze in de vleeshakker.

Op het nippertje kan de Donderkat ontsnappen, samen met haar kinderen en hun vriendinnetje Kwetter, een knaloranje meisje uit het verre land Boegoe-Boegoe.

Nu is moeder pas echt boos. Ze plaatst, geholpen door Gaby en Michael (en Kwetter) honderd twee en zestig bommen, die ze allemaal tegelijk laat ontploffen.

Daarna vlucht het gezin naar Boegoe-Boegoe.

Maar ook daar zijn ze niet veilig. Een vriend van meneer Dogger, de houthandelaar Hakmaranman, maakt plannen om het hele oerwoud van Boegoe-Boegoe om te hakken.

Gaby en Michael weten dat te verhinderen met behulp van honderden reuzen-alligators, een paar kettingzagen en een oud omaatje.

Daarna vluchten ze de bergen over, in de grote witte jeep van Hakmaranman. Aan de andere kant van de bergen begint dit verhaal.

1

DE PERFECTE PICKNICKPLEK

Het begon, dit keer, met een heel gewone knal. Geen bom, geen landmijn, geen geweer: gewoon een lekke band.

‘Oh verhip,’ zei mama, en ze zette de auto stil. Daarna schudde ze papa, die op de stoel naast haar lag te snurken, met kracht heen en weer.

‘Tisser?’ vroeg hij.

‘We hebben een lekke band, pap,’ vertelde Michael. Michael is mijn broer. Hij is een jaar ouder dan ik, en helaas is dat precies de leeftijd waarop jongens plotseling volkomen onuitstaanbaar en stompzinnig worden. Maar in dit geval had hij toevallig gelijk: we hadden inderdaad een lekke band.

‘Alweer?’ kreunde papa. ‘Dat is nou al de weet-ik-hoeveelste keer.’

‘De zeventiende, denkt ik,’ zei Kwetter. Kwetter is een kindje dat samen met ons vertrokken is uit Boegoe-Boegoe. Daar is ze geboren, daar hoort ze thuis, maar ze wilde liever bij ons blijven. Omdat ze verliefd is op mijn broer – raar maar waar – en ook omdat ze dol is op mijn moeder. Vooral op de ‘boemen’ die mijn moeder maakt.

Even voor de duidelijkheid: die ‘boemen’ zijn bommen.

Mijn moeder is namelijk een van de meest roemruchte terroristen ter wereld. Niet het soort terrorist dat mensen doodmaakt, hoor. Oh nee. Ze blaast alleen gebouwen op. Dat mag best, vindt mama – tenminste, als die gebouwen eigendom zijn van slechteriken.

De slechteriken denken daar helaas heel anders over.

Daarom waren we op de vlucht.

In een grote witte wagen, die we van een schurk hadden gestolen. Het was een protserige rijkeluiswagen, vooral bedoeld om te laten zien hoeveel geld je hebt. Dag en nacht door de bergen rijden, op de vlucht voor een bende schurken – nee, voor dat soort dingen was deze auto niet bedoeld. Ook niet geschikt, trouwens. De banden konden er niet tegen.

‘Uitstappen, lieverds,’ zei mama opgewekt. ‘Tijd voor een picknick!’

Fluitend haalde ze de barbecue uit de achterbak.

‘Hoe laat is het eigenlijk?’ geeuwde ik.

‘Niet bepaald tijd voor een picknick,’ mopperde papa. ‘Het is vijf uur in de morgen.’

‘Jij maakt grapjes,’ giechelde Kwetter. ‘Natuurlijk bent het tijd voor een picknick! Want jij moet pannenkoeken bakken, en het bent *altijd* tijd voor pannenkoeken!’

‘Nou, niet altijd,’ zei mama zuinig, ‘zodra we een winkeltje vinden waar je verse sla kunt kopen, is het weer tijd voor een heerlijke frisse maaltijdsalade.’

‘Wat bent dat?’ vroeg Kwetter onschuldig. ‘Frisse maaltijdsalade, die heeft ik wel eens gehad, maar dat bende nooit een *heerlijke* frisse maaltijdsalade.’

‘Foei, Kwetter! Dat is een heel onbeleefde opmerking!’

‘Sorry mama,’ zei Kwetter kleintjes.

Als mijn moeder ergens een hekel aan heeft, is het onbeleefd-

heid. ‘Papa doet altijd erg zijn best op de maaltijdsalades,’ zei ze streng. ‘Als je ze toevallig niet zo lekker vindt, nou, dan houd je dat gewoon vóór je. Zeuren over het eten doen wij...?’

‘... alleen als de kok het niet kan horen,’ dreunden Kwetter, Michaël en ik op.

‘En zo is dat, lieverds!’

‘Maar over jouw pannenkoeken zeurt ik nooit hoor,’ zei Kwetter troostend tegen papa. ‘Jouw pannenkoeken is het lekkerste wat er bent.’

Daar had ze gelijk in. Een uurtje later zaten wij gloeiend verse pannenkoeken te eten terwijl de zon adembenemend mooi opging.

‘Wát een uitzicht,’ zei mama tevreden. ‘Die band had niet op een beter plekje kunnen klappen!’

‘Hm,’ deed papa.

‘Maar *kijk* dan toch!’ Mama gebaarde naar de uitgestrekte, schitterende zee, waarboven de hemel langzaam verkleurde van donker- naar lichtblauw. Kleine wolkjes strekten zich uit boven de horizon. Schattige schapenwolkjes waren het, die leken te zeggen: wees maar niet bang hoor, ik ga niet regenen, ik hang hier alleen maar omdat ik zo spectaculair mooi roze en oranje kleur in de opgaande zon.

‘Hm,’ deed papa weer. Hij keek niet naar de horizon. Hij keek naar beneden. Daar, recht onder ons, zo’n zeventig meter onder ons om precies te zijn, sloegen de golven bulderend tegen onverbidelijke rotspunten.

‘Stel je niet aan,’ zei mama. ‘We kunnen er ook gewoon voor kiezen om *niet* naar beneden te donderen.’

‘Behalve als er een vrachtwagen komt,’ mompelde papa.

‘Ach, dan gaan we gewoon opzij.’

‘Eh, mama,’ kwam ik tussenbeide, ‘op dit smalle weggetje is opzij

hetzelfde als naar beneden.’ Ik wees op de rotswand boven ons. Die was nog steiler dan een torenflat. Er lag maar een paar meter tussen die onbeklimbare rotswand en de val van de kliffen. Je kon hier geen kant op. Als je een vrachtauto tegenkwam, was je dood. ‘Zeur nou niet zo!’ zei mama geïrriteerd. ‘Heb je de afgelopen vijf uur ook maar één andere auto gezien op deze weg?’

Dat hadden we niet. Natuurlijk niet. We reden al een maand lang over de meest afgelegene, ongebruikte weggetjes. In de hoop dat niemand ons zou zien. Meneer Dogger, de boosaardige bankdirecteur wiens spullen mama meestal opblaast, had een prijs van tien miljoen op haar hoofd gezet. Dat had in alle kranten gestaan en was op alle televisies geweest. We bleven dus een beetje uit het zicht. Op eenzame bergweggetjes bijvoorbeeld.

‘Wat hoort ik daar?’ vroeg Kwetter opeens.

‘Een auto,’ zuchtte Michael. ‘Wat anders? Het zit ons ook nooit eens mée.’

‘Niet zo somber, lieverd,’ zei mama. ‘We zijn al een maand lang niet beschoten, gevangen, met kettingzagen aangevallen of in gehakmolens gegooid. Dat is toch prachtig?’

Dat soort dingen overkomt je namelijk regelmatig, als je ruzie hebt met meneer Dogger.

Op dat moment kwam de auto, die Kwetter gehoord had, op ons af gescheurd.

Het was geen vrachtwagen, gelukkig, maar een ranke razendsnelle sportwagen die moeiteloos tussen ons en de rotswand door glipte.

‘Zie je wel,’ zei mama. ‘Paniek om niks. Vervang jij die lekke band even, schat? Dan doe ik de afwas.’

‘Ik help wel met de afwas,’ zei papa. ‘We hebben geen reserveband meer, namelijk. We zullen naar het volgende dorp moeten lopen.’

‘Hoe ver is dat?’ vroeg ik. Ik had akelige voorgevoelens over het antwoord.

‘Kilometertje of vijftien, schat ik,’ zei papa somber.

Wij kreunden. Het was erger dan ik gedacht had.

‘Niet zo aanstellen, lieverds! Wees liever blij, dat je weer wat lichaamsbeweging krijgt! Al dat zitten in die auto, dat is helemaal niet goed voor kinderen. Hup hup, in de benen!’

Tegen heug en meug gingen we op pad.

De eerste drie kwartier ging het nog wel.

Het was een warme dag, maar de zon was pas nét op en er stond een verkoelend briesje vanaf de zee. Er waren vogeltjes en krekels en geurige bloemen.

Helaas boog de weg daarna landinwaarts, en toen was de pret snel voorbij.

Het was een stuk heter hier. Omdat de zon al wat hoger stond, maar vooral omdat we tussen hoge rotsen liepen waar de koele zeewind niet kon komen.

Je kon de zee nog wel ruiken, zoutig en vissig en gezond, maar na een half uurtje was ook dat voorbij.

Er waren geen vogels of krekels meer, en van geurige bloemen was niks meer te merken.

Het stonk hier. Het stonk hier verschrikkelijk.

‘Haa,’ deed papa en hij snoof diep. ‘Ruiken jullie dat?’

‘Ik ruik van alles,’ zei mama. ‘Dus het antwoord is waarschijnlijk “ja”, tenzij jij iets lekkers ruikt.’

‘Die olie-geur,’ legde papa uit. Zodra hij het zei, besefte ik dat hij gelijk had. Het rook hier naar gemorste benzine en aangebrande smeerolie en schroeiend rubber. ‘Is het niet geweldig?’

‘Geweldig vies bent het,’ zei Kwetter.

‘Oh ja, nou en of. Heel vies. Maar dat geeft niet, want het ruikt naar benzinepomp. En bij een grote benzinepomp hebben ze ook

reservebanden. En dit...' Hij snoof nog eens diep, 'moet zo ongeveer het grootste tankstation van de hele wereld zijn.'

'Raar,' zei ik. 'Zo'n groot tankstation aan zo'n verlaten bergweggetje.'

Maar wat we roken was helemaal geen tankstation.

Het was iets héél anders.

2 DE TEGENBOOG

We liepen om een rotspiek heen en kwamen in een grote vallei. Een vallei die regelrecht uit een nachtmerrie leek te komen. Het landschap zag er akelig en spookachtig uit. Zover je kon kijken was de grond overdekt met een dikke laag drab. Zwarte prut, die vreselijk stonk, een beetje zoals benzine ruikt maar dan veel viezer. De smurrie glansde vetzig; waar de zon erop scheen leek het spul alle kleuren van de regenboog te hebben. Of nou ja, niet van de regenboog, want regenbogen zijn mooi en goed. Maar als je een regenboog zou maken van walgelijke kleuren – snot-groen, puist-geel, verrotte-aubergine-bruin enzovoort – dan kreeg je de glans van de zwarte smurrie die hier de grond bedekte. Een soort anti-regenboog: een tegenboog.

Niet alleen was de drab lelijk en stinkend, hij was ook giftig. Er waren maar weinig planten hier, en bijna geen dieren. Her en der zag je een dode boom uit de gore modder steken, of een polletje zieltogend onkruid aan de rand van een ziekelijk glanzende pool staan. Af en toe zoemde of kroop er een insect voorbij. In de verte was een onvoorzichtig eendje geland op een van de plassen, die als zwerende wonden in het verwoeste landschap lagen. Het

eendje was overdekt geraakt met de plakkerige, zwarte troep en worstelde om los te komen.

‘Gezellige boel hier,’ merkte Michael op.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik. ‘Wat is dat zwarte spul?’

‘Olie,’ zei mama. Ze snoof. ‘Ruwe aardolie. Waar benzine van gemaakt wordt. En plastic en nog duizend andere nuttige dingen. In onbewerkte vorm, zoals hier, is het gevaarlijk spul. Giftig en zo.’

Ik keek nog even, vol medelijden, naar het eendje. Maar dat was nergens meer te zien.

‘Ik weet niet hoor,’ zei Michael, ‘maar volgens mij ligt dat spul hier verkeerd. Aardolie hoort in de aarde, toch? Aarde, aardolie, lijkt me niet héél ingewikkeld. Waarom zou iemand moeite doen om het spul omhoog te pompen, en het vervolgens hier op de grond te laten lopen?’

‘Dat kan papa je wel vertellen,’ mompelde ik.

‘Hoezo?’ vroeg papa fronsend.

‘Nou,’ zei ik, ‘dit is iets heel naars, iets afschuwelijks, iets wat alleen een echte schurk zou doen. En als het over schurkenstreken gaat, is papa de expert.’

Mijn vader heeft bij een bank gewerkt, namelijk. En niet zomaar een bank, nee, hij werkte voor de Doggersbank.

Meneer Dogger, de directeur, was dikke maatjes met de ergste schurken die je je maar kunt indenken. Daar deed hij graag zaken mee, want schurkenstreken leveren veel geld op.

Papa schaamt zich diep voor alle misdaden waaraan hij heeft meegewerkt toen hij nog voor Dogger werkte. Maar schamen helpt niet: we blijven hem ermee plagen.

Papa knikte ongelukkig. ‘Ik geloof niet dat ik het helemaal eens ben met je redenering,’ zei hij. ‘Maar *toevallig* weet ik inderdaad wel zo’n beetje wie dit gedaan heeft, en waarom.’

Mama keek me streng aan. 'En jij, jongedame, zou dat ook weten als je die hersentjes van je een beetje gebruikte.'

'Ja, jongedame,' zei Michael, 'gebruik jij je hersentjes maar eens.' Kwetter giechelde alsof hij iets *leuks* had gezegd of zo. Als je verliefd bent kun je niet meer goed nadenken, namelijk.

'Puh,' deed ik. 'Ik heb toevallig meer hersentjes in mijn kleine teen dan jij in je hele hoofd.'

'Oh ja? Wie heeft deze vuiligheid dan...'

'Makkelijk zat. Het is olie, ja? En wie, van alle gewetenloze schurken die papa kent, is de grote oliebaas?'

'Meneer Cockel,' zei Michael. Dat wist hij zonder na te denken, want we hadden die man ooit ontmoet. Meneer Cockel was niet iemand, die je makkelijk vergat.

'Inderdaad. Dus die is het. Simpel zat.'

'Dat snapt ik niet,' zei Kwetter. 'Olie bent toch heel duur spul? Waarom gooi meneer Cockel het dan op de grond? Zo kunt hij het toch niet meer verkopen?'

'Ja, inderdaad,' knikte Michael. 'Goeie vraag Kwetter! Zo zie je maar weer, Gaby, het leven is helaas nooit 'simpel zat'. Bedankt voor het meedoen, tot nooit meer ziens, we gaan naar onze volgende kandidaat. En de volgende kandidaat is de heer Papa. Zeg het maar pap, wie heeft dit gedaan?'

'Meneer Cockel, natuurlijk,' glimlachte papa.

'Ja maar... waarom ligt het dan op de grond?'

'Leg jij hem dat maar eens uit, Gaby. Dan ziet hij dat zijn kleine zusje het ook snapt, als ze maar eventjes nadenkt.'

'Dat bent niet eerlijk,' protesteerde Kwetter. 'Gaby bent wel kleiner, maar ze bent veel slimmer dan Michael!'

Daar keek ik van op. Ik bedoel, ik wist dat natuurlijk wel, maar ik had niet verwacht dat Kwetter het ook had gemerkt. Vanwege haar verliefdheid en zo. Puntje voor Kwetter.

Helaas had ik geen idee wat papa bedoelde.

Dat wilde ik natuurlijk niet laten merken.

‘Ja...’ probeerde ik. ‘Nou... hij is een slechterik, hè? Hij doet alles voor geld, eh, dus eh, want eh, hij is zo gierig dat eh... Ja! Dat is het! Als er ergens een lek is in de olieleiding, dan repareert hij het niet. Want dat kost geld.’

‘Bijna goed,’ zei papa. ‘Als er *echt* veel olie weglekt, repareert hij de boel natuurlijk wel. Weglekken kost óók geld. Hij kijkt gewoon wat er duurder is.’

‘En dat mag zomaar,’ zei Michael.

‘Nee, natuurlijk niet. Maar Cockel geeft anderen de schuld. Terroristen blazen de leidingen op, zegt hij dan.’

‘Nou jaaaa,’ riep mama verontwaardigd. ‘Wie is er weer de kwaaieste pier? De onschuldige, eerlijke, hardwerkende terrorist! Het is *niet* eerlijk. Zal ik je eens wat zeggen? Ik krijg verdraaid veel zin om weer eens wat spulletjes van die Cockel de lucht in te blazen. Dat zal hem leren.’

‘Joewieieie!’ riep Kwetter. ‘Boemmmm!’

‘Niks ervan,’ zei papa streng. ‘Van alle schurken die ik ken, is Cockel de gevaarlijkste. De machtigste, en ook de meest gewetenloze.’

‘Reden te meer om hem juist *wel* te pakken te nemen,’ zei mama grimmig.

‘Reden te meer of te minder maakt niet uit. Als wij maar boem doet!’

Kibbelend liepen we verder door de verpeste vallei.

Beekjes, dik en stroperig van de olie, worstelden zich traag naar zee. Hoestende insecten kropen over onze huid, te zwak om ons te steken.

Dat was dan weer een voordeel.

‘Waar zijn we eigenlijk?’ vroeg ik na een tijdje.

‘Vlak bij zee,’ antwoordde papa.

‘Ja, hèhè, dat weet ik ook wel. Ik bedoel: in welk land lopen we nu rond?’

‘Geen idee,’ zei papa. ‘Als je dag en nacht doorrijdt dan mis je wel eens een bordje.’

‘Volgens mij zijn we in Zuid-Mallotië,’ zei mama. ‘Kan ook Noord-Mallotië wezen.’

‘Dat maakt nogal verschil,’ zei papa. ‘Noord en Zuid hebben al vijftig jaar oorlog met elkaar. Trouwens, het Noorden heeft geen olie.’

‘Hebben zij effe mazzel,’ zei Michael met een blik op het dode landschap.

‘Nou,’ zei papa, ‘het Zuiden verdient anders een mooie bak geld met die olie. En geld is altijd fijn om te hebben.’

Daar moest Kwetter heel hard om lachen. ‘Wat heeft je nou aan *geld*?’ hikte ze. ‘Je kun het niet opeten, en het bent veel te dun om je bips mee af te vegen.’

‘Puh,’ zei ik. ‘Alsof jij altijd je bips afveegt.’ Want dat doen ze niet in Boegoe-Boegoe. Kwetter doet het meestal wel, want dat moet van mijn moeder, maar soms vergeet ze het.

‘Dat is wel weer genoeg over bipsen,’ zei mama streng. ‘En jullie vader heeft gelijk hoor; geld is heel handig om te hebben.’

‘Ja nou,’ bromde Michael. ‘Ga maar na: papa heeft vierhonderd miljoen gegapt van meneer Dogger, en kijk nou toch eens hoe makkelijk en comfortabel ons leventje geworden is!’ Hij gebarste om zich heen. ‘Verrukkelijk uitzicht, heerlijke frisse lucht, een comfortabele auto met goeie banden, een eigen huis...’
‘Dat is allemaal maar tijdelijk,’ bromde papa. ‘We kopen een nieuwe auto, en dan...’

‘Een auto,’ schamperde Michael. ‘Denk toch eens wat groter. Je hebt vierhonderd miljoen – waarom kopen we geen vliegtuig?’

‘Jaaa! Joewie! Dat bent een goed idee! Of nee, weet je wat nog mooier bent? Een raket!’

‘Een raket is niet handig, Kwetter,’ wist ik. ‘Daar kun je alleen maar mee omhoog. Ik wil ook wel eens naar beneden.’

‘Wat dachten we van een zeppelin?’ vroeg mama. ‘Beter voor het milieu.’

Uiteindelijk werden we het eens: het werd een helikopter. Zo’n hele grote legerhelikopter, waar een hele tank in past. We zouden de tank eruit halen en er bedden en een keukentje in maken, en een klein laboratorium voor mama.

‘Okee,’ zei papa. ‘Nu maar hopen dat ze een helikopterwinkel hebben in het volgende dorp.’

Maar in het volgende dorp hadden ze niets.

Niet eens inwoners.

3 MAMA REPAREERT EEN AUTO

Het was een groot dorp van kleine lemen huizen. In het midden was er een plein met een soort kerkje en een paar winkels. Ze hadden uithangbordjes in het Zuid-Mallotisch, dus die konden wij niet lezen, maar we zagen wel dat er geen helikopterwinkel tussen zat. Want er stonden geen helikopters in de etalage. Potten en pannen, schoffels en sikkels – dat werk.

Tussen de schoffels en de sikkels hingen spinnenwebben. Op de potten en pannen lag stof. Er was nergens een mens te bekennen. ‘Waar is iedereen?’ vroeg ik me af.

‘Dit is een boerendorp,’ zei papa. ‘De mensen leefden, denk ik, van wat er op hun velden groeide. Maar daar groeit niks meer. Ik denk dat ze zijn verhuisd.’

‘Nou, lekker dan,’ zei Michael. ‘Dan zullen ze hier ook wel geen taxi’s hebben, die ons naar de dichtstbijzijnde helikopterwinkel kunnen brengen.’

‘Helikopterwinkels bestaan niet, Michael,’ zei papa.

‘En jij zei...’

‘Dat was een soort grapje, denk ik,’ legde mama uit. ‘Toch, schat?’

‘Hmpf,’ deed papa.

‘Maar,’ vroeg ik bedremmeld, ‘hoe komen we hier dan weg?’

‘Wat grappig,’ zei een zachte stem achter ons. ‘Ik vroeg me net hetzelfde af.’

We draaiden ons om. Achter ons zagen we een tenger mannetje met glad, achterovergekamd haar en een heel dun snorretje. Op zijn neus stond een zonnebril met grote, spiegelende glazen.

‘Goedemorgen,’ zei hij vriendelijk. ‘Weten jullie iets van auto’s? Ik heb motorpech, namelijk. Een gloednieuwe wagen, ruim en comfortabel, maar rijden? Ho maar!’

‘Wat vervelend voor u,’ zei mama.

‘Ja, nou en of, want ik moet nog een heel eind. Helemaal naar Jalsk namelijk. De hoofdstad, weet u wel? Ik ben journalist voor de *Zuid-Mallotische Beschouwer*. Ik heb een artikel geschreven over de olieproblemen hier. Wist u dat die vervuiling echt verschrikkelijk is?’

Wij knikten. Wisten we.

‘De meeste mensen weten dat niet,’ zei de journalist. ‘Daarom heb ik dat artikel geschreven. Zodat iedereen boos wordt, en de regering er iets aan doet. Nu moet ik de tekst naar mijn baas brengen, maar ik kan er niet heen zonder wagen. Weet u iets van auto’s, meneer?’

‘Ik weet heel veel van auto’s,’ antwoordde papa. ‘Niet alleen weet ik hoe duur ze zijn, ik weet zelfs hoe duur de fabrieken zijn, waarin ze gemaakt worden! Maar hoe ze gemaakt worden, of hoe de motor precies werkt – nee, dat weet ik helaas niet.’

‘Och toch, wat jammer,’ zuchtte de journalist. ‘Ik ook niet. Het is ook allemaal zo technisch en wetenschappelijk en zo! Nou ja, dan zal ik moeten lopen...’

Om mama’s mond verscheen een dun, strak glimlachje. ‘U vergeet mij,’ zei ze kalm, ‘daar kunt u niks aan doen, want hier in

